ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ GRIMM

ΤΑ ΕΦΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Ἦτανε μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ εἶχε ἑφτὰ ἀγόρια, μὰ δὲν εἶχε κανένα κορίτσι. Μέρα καὶ νύχτα λοιπὸν παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώση κ' ἕνα κοριτσάκι, ὥσπου στὸ τέλος ἔφτασε καὶ ἡ παθητὴ αὐτὴ μέρα καὶ τὸ ἤνειρό τους πραγματοποιήθηκε. Ἀπόχτησαν ἕνα κοριτσάκι.

Μὰ τὸ μωρὸ ἦτανε τόσο χλωμὸ καὶ τόσο κίτρινο καὶ φαινότανε τόσο ἀδύνατο κι' ἀρρωστημένο, ποὺ τὰ γονικὰ του χάσανε κάθε ἐλπίδα, ἀτ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸ εἶδαν.

Τόση μάλιστα ἦταν ἡ ἀπελπισία τους, ποὺ ὁ πατέρας ἔστειλε ἀμέσως στὴ βρύση καὶ φέρουν νερὸ γιὰ νὰ βαφτίσουν τὸ μωρό, μήπως τοὺς πεθάνη ἀβάφτιστο.

Ἔτρεξαν λοιπὸν καὶ τὰ ἑφτὰ ἀγόρια νὰ φέρουν νερό, μὰ στὴ βρύση τσακωθήκανε ποιὸ νὰ πρωτοκρατήση τὸ κανάτι καὶ στὸν καυγὰ ἀπάνω τὸ κανάτι ἔπεσε ἀτ' τὰ χέρια τους κ' ἔσπασε.

Τὰ ἑφτὰ παιδιὰ μείνανε τότε στὴ βρύση καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ κάνουνε. Κι' ὁ πατέρας περίμενε στὸ σπίτι τὸ νερό, περίμενε, μὰ τοῦ κάκου. Ἀπ' τὰ παιδιά του δὲν φαινότανε κανένα. Τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ εἶπε:

— Σίγουρα θἄχουνε πιάσει τὰ παιγνίδια καὶ θὰ ξεχάσανε τὸ νερό.

Καὶ ἐπειδὴ φοβόταν πὼς τὸ μωρὸ θὰ πέθαινε ἀβάφτιστο, στὸ θυμὸ του ἀπάνω καταράστηκε τὰ παιδιά του:

— Μπᾶ ποὺ νὰ γίνουνε καὶ τὰ ἑφτὰ μαῦρα κοράκια! φώναξε.

Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ τελειώσει τὰ λόγια του, κι' ἄκουσε ἕνα φτερούγισμα ἀπάνω ἀτ' τὸ κεφάλι του. Σήκωσε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ἑφτὰ κατάμαυρα κοράκια νὰ πετοῦνε ψηλὰ καὶ νὰ κάνουνε βόλτες στὸν ἀέρα. Κατάλαβε ἀμέσως τότε ὅτι ἡ κατάρα του ἔπιασε καὶ λυπήθηκε πολύ, μὰ παρηγορήθηκε γρήγορα, γιατὶ ἡ κόρη του, ὄχι μόνο δὲν ἔπαθε τίποτα, ἀλλὰ καὶ ἄρχισε νὰ δυναμώνη μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κι' ὅσο πήγαινε πάχαινε κι' ὠμόρφαινε...

Περάσαν ἔτσι κάμποσα χρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ δὲν τοῦ φανερώσανε ποτὲ τὴν ἱστορία τῶν ἀδερφιῶν του. Σὰν μεγάλωσε ὅμως τὸ κορίτσι κι' ἄρχισε νὰ βγαίνη ἔξω, ἄκουσε τοὺς γειτόνους νὰ λένε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ χάθηκαν τὰ ἑφτὰ παλληκάρια. Παραξενεύτηκε πολὺ τὸ κορίτσι σὰν ἄκουσε αὐτὴ τὴν κατηγόρια καὶ ρώτησε γιατί τὴν κατηγοροῦσαν. Ἔτσι ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ἱστορία τοῦ χαμοῦ τῶν ἀδερφιῶν της τὴ λύπησε κατάκαρδα κι' ἄρχισε νὰ συλλογιέται πειὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ διορθώση τὸ κακὸ ποὺ κάνει. Πῆγε λοιπὸν στὴ μάνα της καὶ στὸν πατέρα της, τοὺς εἶπε πὼς τἄχε μάθει ὅλα, τοὺς ρώτησε ἂν ξέρανε ποῦ βρίσκονταν τ' ἀδέρφια της καὶ τοὺς φανέρωσε πὼς εἶχε ἀπόφασι νὰ πάη νὰ τὰ βρῆ. Οἱ γονεῖς της, οἱ καϋμένοι, τῆς εἶπανε τότε πὼς τ' ἀδέρφια της εἶχανε γίνει κοράκια, πὼς εἶχανε πετάξει μακρυὰ καὶ πὼς τοῦ κάκου θἄψαχνε νὰ τὰ βρῆ. Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴν παρακαλοῦσαν νὰ μείνη μαζύ τους. Μὰ τὸ κορίτσι δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτα.

— Ὄχι, ἔλεγε, θὰ πάω νὰ βρῶ τ' ἀδέρφια μου. Ποιὸς ξέρει, ἴσως καταφέρω καὶ τὰ λυθερώσω ἀτ' τὴν κακή τους μοῖρα, ἴσως τὰ ξανακάνω καὶ πάλι ἀνθρώπους.

Καὶ μιὰ νύχτα σηκώθηκε κρυφά, ἄνοιξε τὴν πόρτα κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανείς. Μαζύ της δὲν πῆρε παρὰ μονάχα ἕνα δαχτυλίδι τῆς μητέρας της γιὰ ἐνθύμιο, ἕνα κομμάτι ψωμὶ κ' ἕνα κανάτακι νερό.

Μέρες πολλὲς περπατοῦσε τὸ κορίτσι καὶ παντοῦ ρωτοῦσε γιὰ τ' ἀδέρφια της, μὰ πουθενὰ δὲν τἄβρισκε.

Κ' ἔτσι ἔφτασε τέλος στοῦ κόσμου τὴν ἄκρη.

Ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ἀντάμωσε πρῶτα τὸν Ἥλιο. Θέλησε νὰ τὸν σταματήση καὶ νὰ τὸν ρωτήση μὴν εἶχε δῆ πουθενὰ τ' ἀδέρφια της, μὰ ὁ Ἥλιος ἤτανε τόσο ζεστὸς κ' ἔκαγε τόσο πολύ, ποὺ δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ ζυγώση κοντά του.

Τράβηξε λοιπὸν τὸ δρόμο της, ὥσπου ἀντάμωσε καὶ τὸ Φεγγάρι. Μὰ τὸ Φεγγάρι ἤτανε κρύο σὰν τὸ πάγο καὶ περπατοῦσε βιαστικά, σὰν θυμωμένο. Κ' ἔτσι τὸ κορίτσι φοβήθηκε καὶ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸν πόνο του.

Τράβηξε λοιπὸν τὸ δρόμο του κ' ἔφτασε τέλος στ' Ἀστέρια. Αὐτὰ δὲν ἦσαν ἄγρια καὶ δὲν τρέχανε βιαστικὰ σὰν τὸν Ἥλιο καὶ τὸ Φεγγάρι, ἀλλὰ καθόντουσαν τὸ καθένα σ' ἕνα μικρὸ ἀσημένιο σκαμνάκι. Πρῶτος ὁ Αὐγερινός, ποὺ καθότανε στὴ μέση τῶν ἀστεριῶν, σηκώθηκε, χαιρέτησε τὴν κόρη μ' εὐγένεια καὶ τὴν ρώτησε μὲ καλοσύνη τί ἤθελε στὰ διά τους μέρη, τόσο μακρυὰ ἀτ' τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ἅμα ἄκουσε πὼς ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ χαμένα ἀδέρφια της τὴν εἶχε κάνει νὰ φτάση ἴσαμε κεῖ, ὁ Αὐγερινὸς τῆς ἔδωσε ἕνα μικρὸ κοκκαλάκι καὶ τῆς εἶπε:

— Πάρε αὐτὸ τὸ κοκκαλάκι κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο σου. Βλέπεις ἐκεῖνο κεῖ τὸ βουνό, ἐκεῖ μακρυά, ποὺ γυαλίζει σὰν ἀσημένιο; Αὐτὸ τὸ βουνὸ εἶν' ὅλο ἀπὸ κρύσταλλο. Ἐκεῖ μέσα θὰ βρῆς τὰ ἑφτὰ ἀδέρφια σου. Μόλις φτάσης στὸ βουνό, ποὺ θὰ σὲ θαμπώση ἡ λάμψι του, θὰ δῆς μπροστά σου μιὰ μεγάλη σιδερένια πόρτα. Μονάχα μ' αὐτὸ τὸ κοκκαλάκι θὰ μπορέσης ν' ἀνοίξης τὴν κλειδαριά της. Πρόσεξε λοιπὸν μὴν τὸ χάσης...

Τὸ κορίτσι πῆρε τότε τὸ κοκκαλάκι, εὐχαρίστησε τὸν καλὸν Αὐγερινὸ γιὰ τὶς ὁρμηνίες του, τύλιξε τὸ κοκκαλάκι μέσ' στὸ μαντῆλι της γιὰ νὰ μὴν τὸ χάση, κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της, ὥσπου ἔφτασε τέλος στο κρυστάλλινο βουνό, ποὺ σκόρπιζε τὴ λάμψι του ἴσαμε τ' ἀστέρια. Ἀμέσως τότε ψάχτηκε νὰ βρῆ τὸ κοκκαλάκι τοῦ Αὐγερινοῦ, μὰ μόλις ἄνοιξε τὸ μαντῆλι της εἶδε πὼς τὸ κοκκαλάκι τῆς εἶχε πέσει στὸ δρόμο κι' εἶχε χαθῆ...

Τί θἄκανε τώρα, χωρὶς κοκκαλάκι; Νὰ γυρίση πίσω, τόσο δρόμο, νὰ ρωτήση τὸν καλὸν Αὐγερινό; Μὰ αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε πεῖ πὼς ἂν ἔχανε τὸ κοκκαλάκι, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα.

Κάθισε λοιπόν, ἡ φτωχὴ κοπέλλα, σὲ μιὰ κρυστάλλινη πέτρα, ποὺ ταν κεῖ κοντά, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη...

Καθὼς ἔκλαιγε, ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ βουνοῦ ἄνοιξε ἄξαφνα καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι ἕνας μικρος νάνος.

Ὁ νάνος, μόλις τὴν εἶδε, τὴ ρώτησε:

— Τί ἔχεις, κόρη μου, κὰ κλαῖς;

— Ψάχνω νὰ βρῶ τ' ἀδέρφια μου, τὰ ἑφτὰ κοράκια, τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ κορίτσι.

— Τὰ κοράκια ποὺ ζητᾶς, τῆς εἶπε ὁ νάνος, ἔρχονται μόνο τὸ βράδυ. Ὅπου κι' ἂν εἶνε λοιπὸν θὰ φτάσουν, γιατ' εἶνε ἀργὰ πειά. Ἂν θέλης, ἔλα μέσα νὰ περιμένης.

Τὸ κορίτσι πέρασε τότε τὴ σιδερένια πόρτα, μπῆκε μέσ' στὸ κρυστάλλινο βουνὸ καὶ βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ οἱ τοῖχοι της ἤτανε φωτεροί! Στὴ μέση ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο τραπέζι.

Κάθισε λοιπὸν τὸ κορίτσι σ' ἕνα πάγκο καὶ περίμενε. Ὁ νάνος ἄρχισε νὰ στρώνη τραπέζι. Ἔβαλε στὸ τραπέζι ἑφτὰ πιάτα κ' ἑφτὰ ποτήρια κ' ἐκένωσε τὸ φαί.

Τότε τὸ κορίτσι πῆγε κοντὰ στὸ τραπέζι, ἔφαγε μιὰ μπουκιὰ ἀπὸ κάθε πιάτο κι' ἤπιε καὶ μιὰ γουλιὰ ἀπὸ κάθε ποτήρι. Στὸ τελευταῖο ποτῆρι ἄφισε νὰ πέση μέσα τὸ δαχτυλίδι τῆς μητέρας της, ποὺ εἶχε πάρει μαζύ της.

Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ τελειώσει, ὅταν ἄκουσε ἀπέξω ἕνα δυνατὸ φτερούγισμα.

— Νά, τὰ ἑφτὰ κοράκια φτάσανε! εἶπε τότε ὁ νάνος καὶ πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Μόλις τὴν ἄνοιξε, ἑφτὰ μαῦρα κοράκια φτερούγισαν μέσα. Ἤτανε καὶ τὰ ἑφτὰ πολὺ πεινασμένα καὶ χωρὶς νὰ κυττάξουνε γύρω τους, κάθισαν ἀμέσως νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε. Μόλις ὅμως καθίσανε στὸ τραπέζι καὶ εἶδανε τὸ φαγί τους πειραγμένο, ἄρχισαν νὰ ρωτᾶνε τὸνα τἄλλο:

— Ποιὸς ἔφαγε ἀτ' τὸ πιάτο μου; Ποιὸς ἤπιε ἀτ' τὸ ποτῆρι μου; Ἄνθρωπος ἔχει μπεῖ ἐδῶ μέσα!...

Εἶδε τότε τὸ τελευταῖο ἀτ' τὰ κοράκια τὸ δαχτυλίδι μέσα στὸ ποτῆρι του, τὸ γνώρισε πὼς ἦταν τῆς μητέρας του καὶ εἶπε στ' ἄλλα κοράκια:

— Εὐχαριστῆστε, παιδιά, τὸ Θεό. Σίγουρα ἡ ἀδερφούλα μας εἶνε δῶ!...

Ὅταν τἄκουσε αὐτὸ ἡ κοπέλλα, ποὺχε κρυφτεῖ πίσω ἀτ' τὴν πόρτα καὶ περίμενε ν' ἀκούση τί θὰ λέγανε, πετάχτηκε ἀπάνω. Καὶ σὰν τὴν εἶδαν τὰ κοράκια, λυθῆκαν ἀμέσως τὰ μάγια, ποὺ τὰ κράταγαν δεμένα τόσον καιρό, καὶ γίνανε πάλι παλληκάρια.

Καὶ τότε τὰ ὀχτὼ ἀδέρφια ἀγκαλιαστήκανε, φιληθήκανε καὶ κινῆσαν ὅλα μαζὺ γιὰ τὸ χωριό τους. Καὶ στὸ δρόμο, περνώντας, δὲν ξεχάσανε νὰ εὐχαριστήσουνε καὶ τὸν καλὸ Αὐγερινό, ποὺ τοὺς εἶχε στείλει τὴν ἀδερφούλα τους καὶ τοὺς εἶχε ἔτσι ἐλευθερώσει.....

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΚΑΤΩ ΣΤΟΝ ΑΜΜΟ

Κάτω στὸν ἄμμο τοῦ γιαλοῦ μιὰ μέρα μακρυά (της
ἐκεῖ ποὺ μόνος ἔστεκα ἔγραψα τ' ὄνομά της.
Χαρὰ στὸ πρῶτο κῦμα
ποὺ τ' ὄνομά της ἠρρε ἐκεῖ κι' ἄς ἠρρε ἐκεῖ (καὶ μνῆμα!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ